

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Statu Hominis Morali In Vita Et Post Mortem

Opfermann, Paul

Moguntiae, 1769

Quæstio II. An Justorum animæ in Purgatorio, Fidelium vivorum suffragiis
juvari possint?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40701

QUAESTIO II.

An Justorum animæ in Purgatorio detentæ Fidelium suffragiis juvari possint?

192. **A**ërius in Sec. IV. præter *Arii* errores, quos Erro- res **HH.** amplexus est, suffragia pro defunctis explo- debat, ut refert S. EPIPHANIUS *Har.* 75. Item S. AUGUSTINUS *Har.* 53. In Sec. XII. *Petrobrufiani*, sic dicti à *Petro de Bruis*, Missæ Sacrificium & preces pro defunctis tamquam inutiles & vanas rejiciebant. Cui errori circa idem tempus adstipulabantur *Apostolici* Hæretici, nomen istud usurpantes, eoquod, ut aiebant, vitam & integritatem Apostolorum præ se ferrent. Hos impugnavit S. BERNARDUS *Serm.* 66. in Cantica. Horum vestigia subinde legerunt *Waldenses*, quorum secta exorta est circa annum 1160, ut refert TRITHEMIUS in *CHRONICO*, vel juxta *Guidonem* anno 1170.

193. **Suf- fra- gia.** Tria sunt genera suffragiorum, quibus Defunctorum animas juvari posse, Orthodoxi docent, videlicet Sacrificium Missæ, oratio, & opera quælibet pœnalia & satisfactoria, velut eleemosyna, jejunia, peregrinationes, & similia. Et oratio quidem duobus modis juvare Defunctorum animas potest, inquantum est opus quoddam pœnale, & laboriosum, sicque sub operibus satisfactoriis comprehenditur; & alio modo quatenus est impetratoria, quod ipsi orationi proprium est: quomodo etiam Beatorum orationes & nobis, & animabus Purgatorii profunt, quamvis satisfactoriæ non sint. *Orationibus* (inquit S. AUGUSTINUS *Serm.* 32. de verbis

HOMIN. POST MÖRTEM. 627

verbis Apostoli) *Sancta Ecclesia, & Sacrificio salutari, & eleemosynis non est dubium mortuos adjuvari.* Et S. CHRYSOSTOMUS Hom. 69. ad populum: *Non temere, inquit, hæc ab Apostolis sancita fuerunt, ut in tremendis Mysteriis mortuorum fieret commemoratio, sciunt enim multam illis contingere utilitatem.* Hujusmodi autem suffragia nec Beatis prodesse, nec damnatis, certum est, nam illi non egent, isti iuvari non possunt. Equidem pro Sanctis fiunt Sacrificia, non tamen ut eis aliquid petamus (nisi fortè ut illorum honor augeatur) sed ut Deo pro collata illis gloria gratias agamus, eosque habeamus nostros intercessores & patronos. Ad damnatos quod attinet, nonnulla obmoventur. Et 1° ex S. AUGUSTINO, qui *Enchir. c. 110.* ait: *Quibus autem profunt suffragia, aut ad hoc profunt, ut plena fiat remissio, aut tolerabilior sit ipsa damnatio.* Et c. 112. *Pœnas damnatorum certis temporum intervallis existiment, si hoc eis placet, aliquatenus mitigari, dummodo intelligatur in eis manere ira Dei, hoc est, ipsa damnatio.* 2° S. CHRYSOSTOMUS Hom. 3. in ep. ad Philipp. ubi dixerat orandum pro defunctis, subjungit: *Verùm istud quidem de illis dicimus, qui in Fide abscesserunt. Catechumeni verò neque hæc digni consolatione censentur, sed omni sunt hujusmodi auxilio destituti, præter unum solum, quod autem illud? pauperibus eorum nomine dare licet, unde eis nonnihil refrigerii accedit.* 3° INNOCENTIUS III. cap. *Cum Martha,* ait ex mortuis esse quosdam valde bonos, qui non egent suffragiis; quosdam valde malos, qui non

possunt juvari; quosdam mediocriter bonos, quibus suffragia profunt ad expiationem; quosdam mediocriter malos, quibus profunt ad propitiationem. Per hos autem postremos videtur Pontifex intelligere infantes in Limbo, nam valde boni in caelo sunt; valde mali in gehenna, mediocriter boni in purgatorio, igitur mediocriter mali in Limbo, quibus etiam suffragia profunt ad propitiationem, ut mitius puniantur. *Resp. Ad Iamum. S. D. Ench. c. 110.* per tolerabiliorem damnationem intelligit mitigationem poenarum Purgatorii, ut patet ex contextu, ait enim: *Neque negandam est, Defunctorum animas pietate suorum viventium relevari, cum pro illis Sacrificium Mediatoris offertur, vel eleemosynae in Ecclesia fiunt. Sed eis haec profunt, qui cum viverent, ut haec sibi postea prodesse possent, meruerunt. Est enim quidam vivendi modus nec tam bonus, ut non requirat ista post mortem; nec tam malus, ut ea non profint ista post mortem (en statum medium inter beatos & damnatos) Est verò talis in bono, ut ista non requirat, videlicet Sancti in caelo; & est rursus talis in malo, ut nec his valeat, cum hac vita transferit, adjuvari; atque hi sunt damnati in inferno. In c. 112. S. P. non assertivè, sed permissivè loquitur, q. d. Etiam si verum esset, damnatorum poenas certis temporum intervallis mitigari; verum tamen est, poenas damnatorum numquam terminari. Nam c. 113, ait: Manebit ergo sive mors illa perpetua damnatorum, id est, alienatio à vita Dei, & omnibus erit ipsa communis, quamlibet homines de varietate poenarum, de dolorum relevatione, vel inter-*

termina

HOMIN. POST MORTEM. 629

permissione pro suis humanis moribus suspicentur. Ad 2dum. S. CHRYSOSTOMUS solum videtur negare, orandum esse publicè, vel sacrificandum pro Catechumenis, quod ipsum aliquando definivit, in Sec. VI. Concilium BRACARENSE I, can. 35. Catechumenis sine baptismi redemptione defunctis, simili modo, non oblationis sancta commemoratio, neque psallendi impendatur officium. Ad 3tium. INNOCENTIUS Papa, ut ait BELLARMINUS, videtur memoriâ lapsus putasse, trimembrem, quâ usus est S. AUGUSTINUS, quadrimembrem esse divisionem. Nisi velis per mediocriter bonos eum intellexisse Justos decedentes cum solo reatu poenæ temporalis, & mediocriter malos dixisse illos, qui etiam cum reatu culpæ venialis decedunt, ut utriusque in Purgatorio detenti possint juvari.

Professio nostra sic habet: *Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas Fidelium suffragiis juvari. Et: Profiteor in Missa offerri Deo verum, proprium & propitiatorium Sacrificium pro vivis & defunctis.* TRIDENTINUM Scff. 15. in Decreto de Purgatorio, ita loquitur: *Cum Catholica Ecclesia Spiritu S. edocta, ex Sacris Literis, & antiqua Patrum Traditione, in Sacris Conciliis, & novissimè in hac Oecumenica Synodo docuerit Purgatorium esse, animasque ibi detentas Fidelium suffragiis, potissimum verò acceptabili altaris Sacrificio juvari; præcipit Sancta Synodus Episcopis, ut sanam de Purgatorio doctrinam à Sanctis Patribus, & Sacris Conciliis traditam à Christi Fidelibus credi, teneri, doceri, & ubique prædicari diligenter studeant . . . Curent autem Episcopi, ut Fidelium*

lium vivorum suffragia, Missarum scilicet Sacrificia, orationes, eleemosynæ, aliaque pietatis opera, quæ à Fidelibus pro aliis Fidelibus defunctis fieri consueverunt, secundum Ecclesiæ instituta, piè & devotè fiant. Patet ex his 1° Quamvis de Fide sit, dari Purgatorium; non tamen est de Fide, verum & proprium esse ignem Purgatorii, & ejusdem speciei cum nostro elementari, quia nusquam hoc in concilio definitum est. Immo in Synodo Florentina Græci fuerant apertè professi, se non ponere ignem in Purgatorio, & tamen in definitione definitur Purgatorium esse, nullà mentione ignis habita. Addit tamen BELLARMINUS sententiam hanc esse probabilissimam. Sequitur 2° ut ait VERONIUS in Regula Fidei Catholicæ, nullam sequentium doctrinarum esse articulum Fidei. Nempe non est de Fide, Sacrificium Missæ certâ lege & promissione semper operari remissionem pœnæ circa defunctos existentes in purgatorio, sed illis solùm ad hunc effectum valere per modum suffragii; quamvis contraria sententia sit communis & vera. Neque de Fide est, suffragia, quæ à Fidelibus pro defunctis fiunt, certâ lege illis prodesse, quia horum nihil Concilium determinat. Probabilius tamen est certâ lege id fieri. Nec etiam de Fide est, Sacrificium Missæ ex opere operato hoc operari. Tacet enim de his Concilium, & ut docet VASQUEZ *Disp.* 229. c. 1. variæ sunt TT. opiniones. Aliqui putant, Sacrificium Missæ non esse aliquod opus, quod ex opere operato liberare possit animas defunctorum ab illis pœnis lege certâ & infallibili. Nec denique de Fide est, remissionem hanc, quæ fit, fieri per applicationem satisfact-

satisfactionum nostrarum animabus Purgatorii, quia id *Tridentinum* non exprimit. Et ut notat SUAREZ *Disp.* 48. *Sect.* 5. Doctores variant. Ima. sententia generaliter adfirmat, hunc modum, sc. per modum impetrationis suffragia prodesse defunctis, non solum esse possibilem, sed etiam nullum alium posse nos exhibere animabus Purgatorii, ad hunc effectum obtinendum. Hoc à fortiori tenent illi Theologi, qui inter viventes nullum admittunt alium modum satisfactionis unius pro alio.

Animas in purgatorio detentas Fidelium suffragiis, & Ssmo Altaris Sacrificio juvari posse, Dogma Catholicam est. Patet ex Professione nostra Fidei, & ex Decreto cit. Tridentini.. Jam olim in Sec. IV. Synodus CARTHAGINENSIS III. cap. 29. statuerat: *Ut Sacramenta Altaris non nisi à jejunis hominibus celebrentur, excepto uno die anniversario, quo cœna Domini celebratur. Nam si aliquorum pomeridiano tempore defunctorum, sive Episcoporum, sive caterorum commendatio facienda est, solis orationibus fiat, si illi, qui faciunt, jam pransi inveniantur.* Et FLORENTINA Synodus in Definitione ait: *Item diffinimus, si verè poenitentes in Dei charitate decesserint, antequam dignis poenitentia fructibus de commissis satisfecerint & omissis, eorum animas poenis purgatoriis post mortem purgari: & ut, à poenis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia, Missarum scilicet Sacrificia, orationes & eleemosynas, & alia pietatis officia, quæ à Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt securè dum Ecclesiæ instituta.* Eadem semper fuit sententia PP. tam Græcorum, quàm Latinorum.

195.

Ani-
mæ
in

Pur-
gato-
rio

juvari
pos-
sunt.

Rr 4

Acce-

Accedens (inquit S. DIONYSIUS de Hier. eccles. c. 7.) deinde venerandus Antistes precem sacram super mortuum peragit, precatur oratio illa divinam Clementiam, ut cuncta dimittat per infirmitatem humanam admissa peccata defuncto, eumque in luce statuatur & regione vivorum. S. ATHANASIUS Quæst. 34 ad Antiochum quærit, utrum animæ sentiant utilitatem ex orationibus vivorum? & respondet, omnino sentire. S. BASILIUS in Liturgia instituit orationem pro mortuis. S. GREGORIUS Naz. Orat. in Casarium circa finem: *Ipsi Deo, inquit, & nostras, & eorum, qui quasi in via paratiores prius ad hospitium pervenerunt, animas commendemus.* S. EPHREM in suo testamento: *Affidue, inquit, in vestris orationibus mei memoriam faciatis; etenim in vanitate & iniquitate vitam peregi meam.* S. CYRILLUS Catech. 5, ait: *Denique pro omnibus oramus, quæ inter nos vitæ functi sunt, maximum credentes esse animarum juvamen, pro quibus offertur obsecratio sancti illius & tremendi Sacrificii.* S. CHRYSOSTOMUS Hom. 41. in 1. ad Cor. sic habet: *Juветur mortuus non lacrymis, sed precibus, supplicationibus, elemosynis.* Et Hom. 69. ad populum: *Non temere ab Apostolis hæc sancita fuerunt, ut in tremendis Mysteriis defunctorum agatur commemoratio; sciunt enim, inde multum illis contingere lucrum, utilitatem multam.* Ex Latinis S. CYPRIANUS L. 1. ep. 9. Episcopi, inquit, *Antecessores nostri censuerant, nequis frater excedens ad tutelam vel curam Clericorum nominaret, ac si quis hoc fecisset, non offerretur pro eo, nec Sacrificium pro dormitione ejus celebrare.*

HOMIN. POST MORTEM 633

braretur. S. AMBROSIIUS L. 2. ep. 8. ad Faustum de obitu sororis ait: Itaque non tam deplorandam, quàm prosequendam orationibus reor, nec mœstificandam lacrymis tuis, sed magis oblationibus animam ejus Deo commendandam. S. HIERONYMUS in ep. ad Pammachium de obitu Paulina uxoris scribit: Cateri mariti super tumulos conjugum spargunt violas, rosas, lilia, floresque purpureos, Pammachius noster sanctam favillam, ossaque veneranda eleemosynæ balsamis rigat, his pigmentis atque odoribus fovet cineres quiescentes, sciens scriptum: sicut aqua extinguit ignem, ita eleemosyna peccatum. S. AUGUSTINUS L. de cura pro mortuis, c. 1. In Machabeorum, inquit, Libro legimus oblatum pro mortuis sacrificium: Sed & si nusquam in Scripturis veteribus legeretur, non parva est universæ Ecclesiæ, quæ in hac consuetudine claret, autoritas, ubi in precibus Sacerdotis, quæ Domino Deo ad ejus altare funduntur, locum suum habet etiam commendatio mortuorum. S. GREGORIUS L. 4. Dial. c. 55. scribit: Multum solet animas etiam post mortem sacra oblatio Hostiæ salutaris adjuvare, ita ut hanc nonnumquam ipsæ defunctorum animæ expetere videantur. Ratio congrua petitur ex Communionem Sanctorum, quam profiteremur in Symbolo Apostolorum, vi cujus Ecclesiæ membra vinculo charitatis juncta non minus se invicem juvare student ac debent, ac singula humani corporis membra se mutuo juvant, & sustentant; & quidem perinde est sive membra sint Ecclesiæ triumphantis in cœlo, sive in terra militantis, sive patientis in Purgatorio; nam eadem est

Ecclesia quoad substantiam, quamvis status diversus sit; & unum est Caput invisibile Christus.

Respondetur ad objecta.

Obj. I. Unusquisque onus suum portabit, & quæ seminaverit homo, hæc & metet. Ad Gal. 6. v. 5. Et Luc. 12. v. 59. Non exies inde, donec reddas novissimum quadrantem. Igitur viventium preces defunctis non profunt. Resp. Ad 1um. Apostolus ibi hortatur Galatas, ut opera sua discutiant: & humiliter de semet ipsis sentiant, quia ex propriis, & non ex alienis judicandi essent, Metunt sanè animæ Justorum in Purgatorio detentæ, quæ seminaverunt super terram; portant quoque onus suum, & portabunt, donec plenè satisfactum divinæ justitiæ fuerit, aut per satisfactionem ipsarum, sive per suffragia viventium in terris. Ad 2^{dum}. Animæ in Purgatorio detentæ non exeunt inde, usque dum minutum novissimum satisfactione reddiderint, nisi eùm inter vivos agerent, meruerint, ut Fidelium vivorum suffragia ipsis prodesse: istud autem quia meruerunt, ipsæ quoque ratione quadam exsolvere debitum censentur.

Obj. II. Non ea est Patrum hac in parte consensus, quin oppositum scripsisse censeari possint: nam 1°. S. CYPRIANUS Tract. I. contra Demetrianum, circa finem ait: Quando ishinc excessum fuerit, nullus jam pœnitentiæ locus est, nullus satisfactionis effectus. 2° S. CHRYSOSTOMUS Hom. de Lazaro ait: Cùm hinc discesserimus, non est in nobis situm pœnitere, neque commissa diluere. Similia scribit S. AMBROSIIUS L. de Bono mortis

mortis c. 2. 3°. S. AUGUSTINUS *Serm.* 97. de verbis Domini, inquit: *Nihil te adjuvabit, quod hic non feceris.* S. HIERONYMUS in c. 6. ad *Gal.* ait: *Dum in presenti seculo sumus, sive orationibus, sive consiliis posse nos adjuvari. Cum autem ante tribunal Christi venerimus, non Job, non Daniel, nec Noe rogare potest pro quopiam, sed unusquisque portabit onus suum.* Resp. Ad. I^{mum}. Defunctorum animæ in Purgatorio neque pro veniali culpa, nec pro pœna satisfacere possunt, quia ad meritum & satisfactionem requiritur libera electio, & viæ status. Sed & S. Martyr loqui videtur de iis, qui in statu peccati mortalis decedunt, nam antecedenter dixerat: *Hortamur, dum adhuc aliquid de hoc seculo superest, Deo satisfacere, & ad veræ Religionis candidam lucem de profundo tenebrôsæ superstitionis emergere.* Ad 2^{dum}. S. D. loqui de noxis gravioribus patet ex *Epulonis* exemplo, à quo sectando Fideles ibidem dehortatur. Purgationi autem à culpis levioribus locum esse inculentè patet tum ex dictis, tum ex ratione. Quis enim intelligat e. g. verbum otiosum, aut similes noxas veniales perpetuo Dei odio dignas esse, ita ut anima his obnoxia sempiternis ignibus crucietur. Igitur credibile non est animas cum hujusmodi reatu ex hac vita migrantes à divino conspectu in omnem æternitatem arcendas esse; nec tamen illis ingressus in cœlum patet, quamdiu ab istis maculis emundatæ non sunt. Necessum igitur est, ut locus sit post hanc vitam, in quo tales noxæ valeant expurgari. Quoties etiam accidit, ut peccatores conversi cum reatu pœnæ temporalis decedant, arcentur isti à cœlesti gloria, quia etiamnum debi-

tores

tores sunt; ad infernum detrudi nequeunt, quia Dei amici sunt, & gaudent jure ad aeternam beatitudinem; ergo locus esse debet, in quo satisfactio omne suum debitum expungant. Eodem modo intelligi debet S. AMBROSIIUS, ut docent verba ibidem occurrentia. *Qui enim hic non acceperit remissionem peccatorum, illic non erit, nimirum in patria Beatorum. Non erit autem, quia ad vitam aeternam non potuerit pervenire, quia vita aeterna remissio peccatorum est.* Loquitur ergo de peccatis, quae animam à coelo excludunt cum ira & indignatione Dei, quae sunt mortalia. Nam Justorum animae culpis venialibus inquinatae quamvis & ipsae à coelo ad tempus excludantur, haec tamen exclusio cum odio Dei conjuncta non est, quia hujusmodi animae à Deo puniuntur tamquam amicae, & haeredes regni caelestis. Ad 3^{tium}. S. P. vult, merito locum duntaxat esse in hac vita; immo nec suffragia viventium profutura esse animae in futuro seculo, nisi jam in corpore merita sit, ut aliquando juvetur. Eodem modo intelligi debet, quod scribit in ep. ad *Hesychium* his verbis: *In quo quemque statu invenerit suus novissimus dies, in hoc eum comprehendit mundi novissimus dies, quoniam qualis in die isto quisque moritur, talis in die illo judicabitur.* Nempe post hanc vitam nec merita hominis, nec demerita ullum capient incrementum. Ad 4^{tum}. Quae fuerit hac in parte S. Hieronymi mens, ipse satis aperuit *Comment.* in *Ezech.* c. 14. dicens: *Quodsi Noe, Daniel & Job pariter congregati, & in uno loco post peccatricem terram, hoc est, eos, qui in terra pec-*
catri-

catrice habitant, non possunt iræ Dei subtrahere; quid dicendum est de iis, qui putant merito parentum, atque virtutibus posse filios peccatores de gehennæ ignibus liberari? unde nec peccatorem filium justus pater poterit liberare, nec sanctæ conversationis mater impudicæ filia dabit præmia pudicitia.

Obj. III. Duo sunt genera flagellorum Dei, quædam sunt propriè pænæ, & infliguntur à Deo Judice in vindictam peccatorum præteritorum, ut justitiæ satisfiat; atque hoc genus ad solos Dei inimicos pertinet; quædam autem sunt castigationes, quæ infliguntur à Deo ut Patre, non in vindictam peccatorum præteritorum, sed in remedium futurorum: & istud ad solos amicos pertinet. Cùm igitur hæ pænæ ex justitia luendæ non sint, earum debitum non manet post mortem, quia tunc non est periculum relabendi in peccatum. Ita *Calvinus. Resp.* Equidem flagella justorum sunt etiam paternæ castigationes, & remedia adversus peccata futura, sed tamen veræ quoque pænæ rationem habent, quæ culpæ præteritæ ex justitia infligitur. Sic Justii sentiunt veram pœnam peccati originalis, sc. mortem. Sic *Moyse* justus propter delictum diffidentia prohibitus est ab ingressu terræ promissæ. Sic plura alia Scripturæ exempla docent, remissâ culpâ, non omnem continuò reatum pænæ extingui. *Veritatem* (inquit, S. AUGUSTINUS in Ps. 50.) dilexisti, hoc est, impunita peccata eorum etiam, quibus ignoscis, non dimisisti; sic prærogasti misericordiam, ut servares & veritatem: ignoscis confitenti, ignoscis sed se ipsum punienti, sic servatur misericordia & veritas. Quod autem dicit

dicit *Calvinus*, in morte deleri omnem poenam justorum, falsum est, tum quia mors ipsa est poena peccati originalis; igitur pro actualibus debet statui alia poena; tum quia alioquin Deus æqualiter se haberet adversus Justos omnes, tum eos, qui jam dignos poenitentiae fructus fecerunt, tum illos, qui post culpam remissam vix laboris & poenitentiae quidquam in se susceperunt. Quod objicit *Petrus Martyr* ex *S. Ambrosio* Serm. 46. dicente: *Lacrymas Petri lego, satisfactionem non lego, non favet Hæreticis, nam S. P. satisfactionis nomine intelligit excusationem, addit enim: Rectè planè Petrus flevit, & tacuit, quia quod defleri solet, non solet excusari; & quod defendi non potest, abluì potest.*

Obj. IV. S. AUGUSTINUS in *I. Hypognoftici* ultra medium ait: *Primum locum Fides Catholicorum divinâ autoritate credit, regnum esse cælorum; secundum, Gehennam, ubi omnis apostata, vel à Fide Christi alienus aeterna supplicia experietur; tertium penitus ignoramus; immo nec esse in Scripturis Sanctis inveniemus. Ergo. Resp. Libri Hypognofticon* inscripti quamvis eruditi sint & utiles, & pervetusti Autoris; phrasin tamen Augustinianam non habent, neque etiam à *Possidio*, vel *Beda*, vel alio Verere citantur sub nomine *Augustini*. Quis autem cumque sit Autor, loquitur adversus *Pelagianos* statuentes locum tertium pro parvulis non baptizatis, in quo extra cælum & infernum naturali quadam beatitudine aeterna perfruantur. Contra hos itaque duos solum status aeternos adserit, vel aeternae beatitudinis in cælo, vel damnationis aeternae in inferno.

Obj.

HOMIN. POST MORTEM. 639

Obj. V. Ex eo, quòd Ecclesia oret pro defunctis, non sequitur, Fideles defunctos precibus juvari posse, nam Ecclesia etiam orat pro damnatis, qui sunt in inferno, *ut liberentur de morte aeterna in die illa tremenda, quando cæli movendū sunt & terra, dum venerit Christus judicare seculum per ignem.* Item *ut liberet animas omnium Fidelium defunctorum de pœnis inferni, & de profundo lacu: ut liberet eas de ore leonis, ne absorbeat eas tartarus, ne cadant in obscurum.* *Resp.* Preces illæ etsi post Fidelium mortem fusæ ad Deum, non tamen ten pus istud spectant, sed potius referri debent ad momentum illud, quo animæ à corpore proximè erant solvendæ. Id quod maximè congruit 2dæ formulæ, de qua eruditi observant, illam non ad mortuos primitus fuisse directam, sed ad infirmos agonizantes, ideoque in antiquis MSS. Codicibus eam dicunt sic inscriptam legi: *Oratio pro agonizantibus.* Inde in Officium Defunctorum fortuitò probabiliter irrepsit. Eam tamen hodie, sicut alia antiquitus accepta, sustinet Ecclesia, ne simplicium animi novis mutationibus perturbentur. Non tamen sequitur ex his, omnes orationes, quas Ecclesia fundit pro defunctis, spectare tempus illud, quo etiamnum inter vivos degunt. Nam duplicis generis orationes hîc distingendæ sunt, aliæ, quibus Ecclesia orat liberationem animarum de morte aeterna, & de pœnis inferni; & istæ referri debent ad tempus illud, quo adhuc in via sunt, cùm impossibile sit animas in infernum jam detrusas liberari. Aliæ sunt, quibus nititur impetrare absolutionem ab omni peccato, & à pœnis quibuscumque, & quibus

bus orat, ut defunctorum animæ repræsententur in lucem sanctam, ut ad divinum conspectum suscipiantur. Atque hujusmodi preces referuntur ad illum statum, in quo animæ post mortem versantur; alioquin ridiculæ forent & inanes hujusmodi orationes. Ceterà jam olim S. AUGUSTINUS hanc doctrinam inter Fidei dogmata habuit, quia L. de *Heres.* inter *Aerii* errores in Fide numeravit hanc ipsius adsertionem: *Orare vel offerre pro mortuis oblationem non oportere.* Quod autem dixit L. 21. de *Civ. c. 26.* *Non redarguo, quia forsitan verum est,* non de Purgatorii loco, ut quidam volunt, sed vel de peccatis, quæ ibi corriguntur, vel de pœnis Purgatorii scripsit. Ita enim habet: *Post istius sanè corporis mortem, donec ad illum veniatur, qui post resurrectionem corporum futurus est damnationis & remunerationis ultimus dies, si hoc temporis intervallo spiritus defunctorum ejusmodi ignem dicuntur perpeti, quem non sentiant illi, qui non habuerunt tales mores & amores in hujus corporis vita, ut eorum fœnum, & ligna, & stipula consummantur; alii verò sentiant, qui ejusmodi secum adiscia portaverunt, sive ibi tantum, sive & hic & ibi, sive ideo hic, ut non ibi, secularia, quamvis à damnatione venialia concremantem ignem transitoria tribulationis inveniant, non redarguo, quia forsitan verum est.*

a) Justorum animas in Purgatorio detentas vero igne torqueri, communior est PP. Latin. & TT. sententia. Ita S. AUGUSTINUS in *Pf 3.* inquit: *Ut in hac vita purges me, & talem me reddas, cui jam emendatorio igne opus non sit . . . Dicitur enim: Ipse autem salvus*

HOMIN. POST MORTEM. 641

erit, sic tamen quasi per ignem: & quia dicitur: *Salvus erit, & contemnitur ille ignis.* Ita plane quamvis salvi per ignem; gravior tamen erit ille ignis, quam quidquid potest homo pati in hac vita. S. CYPRIANUS ep. 52. ad Antonianum ita scribit: *Aliud est ad veniam stare, aliud ad gloriam pervenire; aliud missum in carcerem non exinde ire, donec solvat novissimum quadrante, aliud statim Fidei & virtutis accipere mercedem; aliud pro peccatis longo tempore emendatum cruciari, & purgari diu igne, aliud peccata omnia passione purgasse.* S. HILARIUS in Ps. 118. *An cum ex omni otioso verbo rationem sumus praestituri, diem iudicii concupiscimus, in quo nobis est ille indefessus ignis obeundus, in quo subeunda sunt gravia illa expianda à peccatis animæ supplicia?* S. AMBROSIUS in Ps. 36. *Etsi salvos faciet Dominus servos suos, salvi erimus per Fidem, sic tamen salvi quasi per ignem. Etsi non extremur, tamen uremur. Quomodo tamen alii remaneant in igne, alii pertransseant, alio loco nos doceat Scriptura divina, nempe in mare rubrum demersus populus est Aegyptiorum, transiit autem populus Hebræorum; Moyses pertransiit, præcipitatus est Pharo, quoniam gravia eum peccata meruerunt: eo modo præcipitabuntur Sacrilegi in lacum ignis ardentis.* S. GREGORIUS L. 4. Dial. c. 39 *De quibusdam levibus culpis esse ante iudicium purgatorius ignis credendus est, pro eo quod Veritas dicit: Quia si quis in Sancto Spiritu blasphemiam dixerit, neque in hoc seculo remittetur ei, neque in futuro.* Quin ex Græcis etiam Patribus & Scriptoribus antiquis nonnulli in hac opinione fuerunt. S. BASILIUS in c. 9. Isa. inquit: *Si igitur per confessionem detexerimus peccatum, jam succrescens gramen arefecimus, dignum plane, quod depascatur, ac devoret purgatorius ignis.* THEODORETUS in 1. ad Cor. 3. *Hunc ipsum ignem purgatorium credimus, in quo animæ defunctorum probantur, & resurgantur sicut aurum in conflatorio.* Probabilius tamen est, quod animæ in Purgatorio detentæ à dæmonibus non torqueantur, cum enim in ultimo conflictu diabolus superaverint, non videtur decere justitiam divinam, ut sinat eas ab hoste devicto vexari.

β) Ex Catholicis nonnulli opinabantur animas in Purgatorio detentas de salute æterna incertas esse, quam salutis incertitudinem inter pœnas earundem collocabant; at longè probabilius est, eas de salute æterna certas esse, quia judicata jam sunt, nec judicis sententiam ignorant, nam judicium particulare eo fine instituitur, ut innotescat sententia ei, qui judicatur. Immo quamvis illa non cognita foret animabus, adhuc ab effectu intelligerent, quo in loco essent. Nam in inferno blasphematur Deus: in purgatorio laudatur: in inferno nulla est virtus theologica: animæ in Purgatorio adhuc Fidem infusam habent, & spem, & charitatem.

γ) Libri duo *Machabæorum* in Ecclesia Romana semper habiti sunt Canonici, ut patet ex Concilio CARTHAGINENSI III. *Can. 47.* ex epistola *Innocentii I.* ad *Exuperium*, ex testimonio *S. Augustini L. 18. de Civ. c. 36.* dicentis: *Libros Machabæorum non Judæi, sed Ecclesia pro Canonicis habet.*

Appendix.

De Indulgentiis.

196. **F**idelium animas in Purgatorio detentas per Indulgentias etiam juvari posse, communis & certa Catholicorum sententia est. INDULGENTIAE nomini varia subest notio: aliquando *remissionem* significat. Sic illud *Isa. 61. v. 1. Spiritus Domini . . misit me . . ut predicarem captivis indulgentiam*, *S. LUCAS c. 4.* ita interpretatur: *Spiritus Domini unxit me . . predicare captivis remissionem.* Alias *facilitatem*, sive *condescensionem* designat. Sub hac notione Apostolus indulgentiæ nomen usurpavit *I. ad Cor. 7.* *Hoc autem dico secundum indulgentiam, & non secundum im-*